

scat Butlletí

de la Societat Catalana de Terminologia

Filial de l'Institut d'Estudis Catalans

Maig-juny de 2014 | Núm. 42 | ISSN: 2013-4673 | Crèdits

scaterm.iec.cat

En aquest número...

Les nostres notícies

Cròniques

El terme és notícia... a l'OBNEO

El terme és notícia... a la XV

Novetats

Agenda

El web recomanat

Recordeu que...

...us podeu **subscriure** al butlletí si no el rebeu encara.

...podeu adquirir i consultar la revista *Terminàlia* i les obres de la col·lecció «*Memòries de la Societat Catalana de Terminologia*» al Portal de Publicacions de l'IEC.

...ens podeu fer arribar els vostres suggeriments, notícies o novetats per al proper butlletí. Només heu d'escriure a scaterm@iec.cat.

Les nostres notícies

Premi SCATERM, 2014

El Premi de la Societat Catalana de Terminologia 2014 ha estat concedit a l'estudiant Deva Gresa Barbero pel treball *Estudi d'implantació terminològica. La gastronomia del Pròxim Orient i el nord d'Àfrica als restaurants de Gràcia i l'Eixample de Barcelona*. El lliurament de premis es va fer el dia 22 d'abril a la seu de l'IEC, al carrer del Carme. Tal com s'explica en les bases del premi, aquesta obra serà publicada dins la col·lecció «Eines de terminologia», en format electrònic.

La SCATERM és soci de l'AET

La Societat Catalana de Terminologia és sòcia institucional de l'**Associació Europea de Terminologia** (AET) des del febrer de 2014. L'AET es va crear l'any 1996 a Dinamarca amb les característiques d'una organització professional sense ànim de lucre i amb l'objectiu de congregar la quantitat més gran possible d'institucions i de persones interessades en la terminologia i amb la missió de fomentar el multilingüisme a través de la terminologia i proporcionar una plataforma europea que contribueixi a promoure i professionalitzar l'activitat terminològica, millorar-ne el reconeixement i establir ponts de cooperació entre organitzacions, professionals, associacions i entitats en l'àrea terminològica.

Ara la SCATERM, com a membre de ple dret, tenim veu i vot en la presa de decisions de l'entitat i la possibilitat de fer visibles les nostres activitats i publicacions per mitjà dels seus canals de difusió.

Cròniques

Taula rodona: «La terminologia instrumentalitzada. Quan els termes no són neutres ni innocents»

La finalitat de la taula rodona que vam organitzar el passat 8 de maig era parlar de les modificacions dels termes en els diccionaris de llengua general, fetes sovint amb intencions polítiques, o d'algun altre tipus, i de les implicacions que això pot tenir.

Així, es partia d'una qüestió lexicogràfica i terminològica que es volia analitzar des d'una perspectiva més aviat ideològica o social —la influència i la pressió exercides per certs grups sobre les denominacions dels termes o sobre els conceptes mateixos—, amb la intenció, d'una banda, de poder donar compte de les implicacions associades a aquestes pressions o manipulacions, que poden ser de caire jurídic, i, de l'altra, de veure de quina manera els termes serveixen no solament per a descriure una realitat, sinó també per a modificar-la.

Amb aquests plantejaments de sortida vam convidar a participar a la taula rodona Margarida Sanjaume, Silvia Senz, Ferran Domínguez i Carolina Santamaria. La taula rodona i el debat posterior van ser moderats per Miquel Strubell, director de la Càtedra de Multilingüisme de la UOC.

Margarida Sanjaume, cap dels Serveis d'Assessorament Lingüístic del Parlament de Catalunya, va aportar informació de primera mà sobre la influència que grups polítics o de pressió exerceixen perquè es facin servir certes denominacions terminològiques en els textos legals que regulen determinats àmbits. Casos tan diversos com *violència a la llar*, *violència de gènere* o *violència masculista*; *persones amb discapacitat* i *persones amb diversitat funcional*; *homofòbia* i *lesbofòbia*; *família homoparental*, *monoparental* i *monomarental*; eufemismes com *flexibilització del mercat laboral* o *pla de viabilitat*, etc.; alguns com a termes ben formats i altres com a invencions lingüísticament desafortunades, tenen darrere seu moviments de pressió o d'intent d'influència perquè es facin servir en els textos legals amb una denominació i no amb una altra, o perquè hi apareguin definits d'una manera i no d'una altra, amb l'objectiu de fer visibles alguns col·lectius, però també d'amagar certes realitats, com en el cas dels termes eufemístics. Aquesta pressió a vegades prové directament de grups de ciutadans, i a vegades arriba mediatitzada pels polítics que participen en la redacció del text, abans o després que entri al Parlament i es converteixi en llei. Margarida Sanjaume va concloure que, en aquest context, els assessors lingüístics garanteixen que la terminologia dels textos aprovats sigui coherent i unívoca, i que el text sigui precís i funcional, de manera que s'asseguri el compliment del principi de seguretat jurídica, però també és evident que la tria dels termes vehicula ideologies i punts de vista, la qual cosa posa en dubte el teòric principi de neutralitat dels textos legislatius, en concret, i probablement de tots els textos d'especialitat en general.

Silvia Senz, editora, hispanista i especialista en planificació lingüística i normativitat, és autora d'estudis sobre les definicions del diccionari de la Real Academia Española (RAE) modificades amb intencionalitat política. Va presentar a la taula rodona alguns aspectes de la feina que porta a terme d'estudi, seguiment i crítica de l'acció política i ideològica de la RAE, exercida per aquesta institució especialment mitjançant la producció lexicogràfica i normativa. Silvia Senz no dubta a qualificar la ideologia de la RAE de «classista, sexista, homòfoba, racista, conservadora, xovinista i nacional-catòlica» i observa que el model de normativització lingüística que propugna aquesta institució és genealogista, unitarista, monocèntric, metropolità i jeràrquic. En la seva intervenció va explicar que el conjunt de modificacions, addicions i supressions d'entrades que la RAE ha anat introduint en el seu diccionari en les diverses edicions no és gens innocent, i amb l'estudi d'entrades com *ideologia*, *referèndum*, *consulta*, *ciudadano*, *soberanía*, *estado* o *democracia*, entre altres, es pot arribar a la conclusió que molts articles

del diccionari vehiculen una ideologia que reflecteix la de la institució que les aprova, que, en aquest cas, té les característiques apuntades més amunt, i que això és especialment evident en termes que tenen a veure amb el procés català, segons els exemples aportats. A més, això pot tenir unes implicacions jurídiques evidents, si pensem que els òrgans jurídics i polítics de l'Estat atorguen un paper consultiu oficial a aquesta institució i les seves obres.

Ferran Domínguez, lletrat dels Serveis Jurídics del Parlament de Catalunya i professor associat de dret constitucional a la UAB, va aportar al debat la seva visió com a jurista. Va partir de la importància que té la paraula per als juristes i del fet, sabut i estudiat, que el llenguatge jurídic «canvia i fa mutar el significat de les paraules emprades en el dret». En aquest sentit, va parlar del fet d'atorgar-se la propietat de les paraules, amb una referència a Humpy Dumpy quan li diu a Àlicia que ell dona a les paraules el significat que li convé, segons el cas, perquè el que importa de veritat és «qui és l'amo de les paraules». A partir d'aquí, va parlar de termes com *drets*, *nació* (i *nacionalitat*) i *regió*, que, respectivament, li van servir per il·lustrar situacions freqüents en el dret —que són, de fet, situacions pròpies de la terminologia— com l'ampliació o desplaçament del sentit d'un terme cap a significats impropis o dubtosos, els problemes en la fixació conceptual d'alguns termes i la utilització de certes denominacions connotades negativament en alguns ordenaments jurídics.

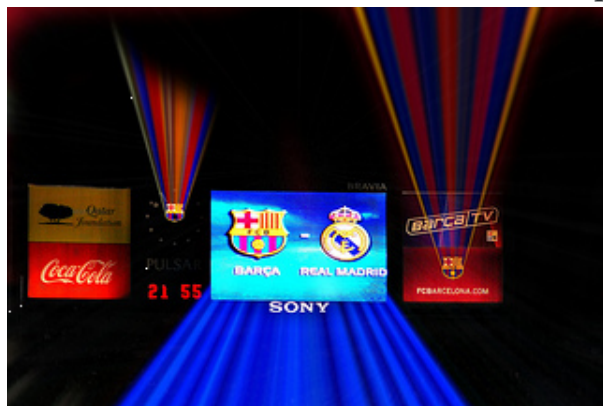
Carolina Santamaria, cap de les Oficines Lexicogràfiques de l'IEC, va parlar de les peticions que el diccionari normatiu rep de diferents grups o persones perquè s'hi facin modificacions, i a les quals han de donar resposta, en nom de la Comissió de Lexicografia i com a autoritat normativa. Es va centrar en les que afecten termes d'especialitat o entrades de paraules que estan a mig camí entre l'especialitat i el lèxic comú. Aquestes sol·licituds poden tenir raons de tipus comercial (*cava* i *xampany*); poden provenir d'alguna institució (com les definicions dels articles *asturià* o *aragonès*), o de grups empresarials, de col·lectius o d'associacions (*agent d'assegurances*, *autisme*, etc.); o poden respondre a motivacions ideològiques (*moro*, entrada en què es demanava que s'introduís una accepció nova que donés compte d'un sentit —o més aviat un ús— pejoratiu, de manera que aquest ús pogués tenir conseqüències penals per a qui el fes servir), entre altres casos.

Entre les aportacions dels convidats i el debat generat a partir de les intervencions d'alguns assistents, es va poder concloure que, efectivament, hi ha una utilització dels termes que va més enllà de la que correspon estrictament als especialistes de la matèria, especialment en els camps de coneixement menys tècnics i més socials o generals, que sembla que són més permeables a la ideologia. Són camps en què les associacions, els grups de ciutadans, o els polítics, sobretot com a legisladors, fan pressió i intenten influir, de vegades per fixar una denominació i de vegades per modificar la part conceptual del terme. Generalment, es fa per poder fer més visibles alguns col·lectius, però també per a amagar certes realitats o mesures poc rendibles políticament, o bé, simplement per a apuntar-se a una moda. De fet, durant la taula rodona es va fer evident el que la terminologia moderna ja postula des de fa un temps, i que contradiu la visió de la terminologia més clàssica: que els termes i els textos que els vehiculen (els textos d'especialitat o tècnics) no són neutres ni objectius, i que també transmeten ideologia. Això és especialment visible en les definicions d'alguns termes en els diccionaris. D'una banda, com es va poder veure, reben peticions de persones o col·lectius amb relació a alguns termes; i, de l'altra, poden ser ells mateixos, i les institucions que hi ha darrere, els motors de la modificacions fetes en les entrades i les accepcions, les quals transmeten de manera més o menys evident, d'una manera més o menys implícita, un discurs ideològic determinat i una manera de voler influir en la realitat. És evident que aquest ús de la terminologia —el que nosaltres hem anomenat *grosso modo* «instrumentalització de la terminologia»— es pot exercir amb la més bona intenció; però també és cert que, justament, moltes vegades no és ni innocent ni innòcua, de manera que pot tenir conseqüències polítiques i jurídiques, i, potser també, judicials.

Agustí Espallargas
Vocal de Comunicació

El terme és notícia... a l'OBNEO

Els videomarcadors mostren molt més que els punts guanyats

© Antonio Gil | Font: Flickr

Que el neologisme *videomarcador* no estigui inclòs en els diccionaris de la llengua catalana és comprensible, atès que el seu significat és fàcilment deduïble a partir de la definició dels dos elements que el formen. Segons el *Diccionari de la llengua catalana* de l'Institut d'Estudis Catalans, *marcador*, per una banda, es defineix com a 'instrument que, en determinats jocs, serveix per a marcar els punts aconseguits, els jocs guanyats, etc.' (tercera accepció); i per l'altra, el formant culte *video*- '[...]' indica referència a la imatge dels mitjans audiovisuals'.

Si bé és cert que els diccionaris no recullen totes les paraules del lèxic, especialment si tenen un significat composicional fruit de processos de derivació o composició, hi ha bons arguments a favor d'incloure *videomarcador* amb una entrada pròpia en els diccionaris.

Tant el diccionari normatiu com el *Gran diccionari de la llengua catalana* d'Enciclopèdia Catalana ja han donat entrada a altres mots que s'han format de la mateixa manera que *videomarcador*: *videocasset*, *videoclip*, *videoclub*, *videoconferència*, *videodisc*, *videòfon*, *videojoc*, *videoteca* i *videotext*. Es tracta d'un procés de formació productiu i propi de la llengua catalana i, doncs, aquest seria un primer argument a favor de la inclusió d'aquest mot en els diccionaris.

Un altre argument seria la necessitat de denominar d'una forma funcional aquest tipus d'aparells que l'era digital ha introduït en la vida diària dels parlants. Per a constatar aquesta necessitat denominativa, només cal fer una mirada a les dades recollides per l'Observatori de Neologia: els mitjans de comunicació han fet ús de la paraula *videomarcador* des de l'any 1999 fins ara d'una manera continuada. Uns quants exemples d'aquesta trajectòria estable en l'ús s'esmenten a continuació:

«Seria inexacte dir que l'Amsterdam Arena va escriu l'actual tècnic blaugrana; tot al contrari: quan la seva foto va aparèixer als **videomarcadors**, va rebre una ovació.» [*Avui*, 08/04/1999]

«No hi haurà instal·lacions temporals, ni grades per als espectadors, ni **videomarcadors**, i l'accés del públic estarà molt controlat, alhora que per a la transmissió d'imatges tan sols s'utilitzaran set càmeres, la majoria portàtils.» [*Avui*, 25/11/2003]

«Posteriorment, hi ha hagut un temps per recordar la música de Queen i el desaparegut John Lennon, de qui han aparegut imatges als **videomarcadors** de l'estadi.» [*Ara*, 13/08/2012]

L'últim exemple d'ús mostra que *videomarcador* no és concebut únicament com un aparell que marca els punts aconseguits en un joc, sinó que també té la funció de reproduir imatges en d'altres esdeveniments que tenen lloc a instal·lacions esportives, com ara concerts.

Finalment, s'ha constatat que altres llengües romàniques ja han optat per incorporar la seva versió d'aquest mot en els seus reculls lexicogràfics. El *Diccionario de la lengua española* de la Real Academia Española la inclourà en la seva 23a edició: l'entrada ja es pot consultar en la versió en línia. L'italià, d'altra banda, ja té *videotabellone*, una paraula formada anàlogament i amb el mateix significat que *videomarcador*, en el *Dizionario della lingua italiana* de Sabatini-Coletti (versió en línia). Tenint en compte aquest fet i la necessitat denominativa, palesada per l'ús estès i consolidat de la paraula, així com el nombre elevat d'altres paraules creades amb el mateix formant que ja tenen entrada pròpia en els diccionaris, creiem que és el moment de considerar la incorporació d'aquest mot en el lèxic normatiu.

Teija Järvisalo
Observatori de Neologia

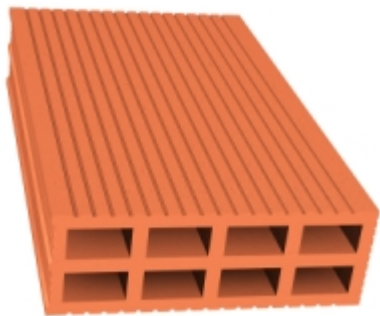
El terme és notícia... a la Xarxa Vives

La terminologia del teu poble. El cas de *rajola*

L'estudi de la terminologia, o la incorporació de noves unitats a la llengua, se sol associar sovint amb noves tecnologies, disciplines altament especialitzades o a com ens ho fem davant d'un neologisme que és fill de l'espontaneïtat de l'anglès. Aspectes com la variació sembla que costen d'encaixar en una disciplina que cerca la normalització, la univocitat entre una denominació i un concepte.

Darrerament, aquesta porta que tenia tancada la variació comença a mostrar símptomes de canvi. Dos exemples: la incorporació al TERMCAT de dos assessors, M. Josep Cuenca i Ramon Sistac, per a tractar qüestions de geosinonímia. D'altra banda, fa poc que la SCATERM va organitzar unes jornades ben suggeridores sobre la variació, diguem no tant semàntica com pragmàtica, o de connotació dels termes quan no són innocents i es trien de manera intencionada.

La variació és més evident quan la branca de la qual volem seleccionar la terminologia toca tangencialment o de ple algun ofici o art tradicionals. Ací les unitats lèxiques no ens vénen de l'abstracció, sinó que en la llengua espontània dels usuaris mateix ja hi ha aquelles unitats terminològiques. Des del punt de vista dels professionals que s'hi dediquen, ja tenen feta la part de «postproducció»: no cal fer un seguiment de quin grau d'ús tenen els termes perquè de fet ja s'utilitzen espontàniament. Alguns casos hi ha, això sí, en què l'ús del terme espontani no es correspon amb l'adequat a la normativa, bé perquè és un localisme, perquè és un castellanisme o perquè té alguna incorrecció o canvi fonètic.

Concretem-ho més i anem al tema central de l'article. Ens situem en l'àmbit temàtic de la construcció, com sabem amb terminologia abundantíssima i ben treballada pel que fa al català. Una obra excel·lent és el [Diccionari visual de la construcció](#). Concretem-ho encara més. Dos elements tan bàsics com són el que en castellà en diuen *ladrillo* i *baldosa* [ceràmica] tenen en la nostra llengua més variació del que hom podria pensar d'entrada. De fet, la sensació que teníem abans d'escriure aquest article és que a tots els pobles valencians anomenaven *rajola/rajol* al primer, i *taulell* al segon. I simplificàvem la realitat pensant que al Principat en deien en general *maó/totxo* i *rajola*.

El primer pas, abans d'afirmar la distribució territorial de les variants, ha estat constatar-les amb una enquesta amb els conceptes com a imatges per a no condicionar (<http://goo.gl/qRgZOr>). Els resultats són sorprenents (<http://goo.gl/eC7B6K>) i fins i tot hi ha casos com el de Pego (Marina Alta) en què el terme popular és *blic* (un anglicisme a partir de *brick*).

Farem en primer lloc gramàtica descriptiva, és a dir, no emetre judicis de si és més o menys normatiu o adequat. Ho compararem amb el que diuen els diccionaris normatius i algun de descriptiu, i al final del procés farem una proposta per a la normalització dels termes, que inclou una voluntat de convergència dialectal.

Anem per feina. El punt de partida d'aquest article, el que ens ha cridat l'atenció des del punt de vista lingüístic, és com, *grosso modo*, al Principat s'anomena *maó/totxo* al que els valencians anomenem majoritàriament *rajola/rajol*. En canvi, al Principat —i ignoràvem que també a molts pobles valencians—, *rajola* és la 'Peça de ceràmica... per a fer parets o per a cobrir paviments' (*Diccionari normatiu valencià*, AVL, s. v. *taulell*).

Quin pot ser l'origen d'anomenar *rajola* dos elements constructius de formes tan diferents i per a utilitats l'una purament constructiva i l'altra de cobriment? Fem un salt enrere per a trobar-ne la resposta. Fins quasi el segle XX, els materials bàsics eren els que hi havia propers al lloc de construcció. Sí que és veritat que antigament es feia ús del *maó/rajola*, primer sense coure i més avant cuit, cosa que el feia més durador. En el cas dels *maons/rajoles*, la clau és que, per entendre'ns, no eren gruixuts com els actuals, sinó relativament plans, com avui dia seria una *rajola/taulell* ceràmics per al paviment.

La clau de la «confusió», o més ben dit, d'anomenar *rajola* els dos objectes que en castellà diuen *ladrillo* i *baldosa* és perquè des de l'origen era una peça universal, que servia «per a fer paviments, parets, pilars, voltes, etc.». Així ho diu la que considerem l'obra de referència en el lèxic de la construcció: *Diccionari de l'art i dels oficis de la construcció*, de Miquel Fullana (Editorial Moll).

Comprovem què en diuen els diccionaris. Sembla que confirmen la nostra explicació. Tant el DIEC2 com el de l'Enciclopèdia Catalana, en l'entrada *rajola/rajol* tenen com a primera definició l'ús com a paviment o per a les parets; i una de les accepcions ho defineix com a 'Maó prim'. Ara anem al *Diccionari normatiu valencià*, de l'AVL. Diu el mateix, però des de la perspectiva valenciana: *rajola/rajol* té com a primera accepció la 'Peça d'argila secada i cuita per a fer parets...'; i com a accepció secundària ens remet a *taulell*, en el sentit de 'Peça de ceràmica, generalment quadrada i amb esmalt vidriat [...] per a fer paviments o per a cobrir parets'.

L'origen de *rajola* (potser per metàtesi de l'àrab *aljura*) és en definitiva una peça de relativament poc gruix. Tingueu en compte que el terme castellà *rajuela* va en aquesta línia: «Piedra delgada y sin labrar que se emplea en obras de poca importancia y esmero» (DRAE). I tenim indicis que *rayuela*, el joc que nosaltres diem *sambori*, *xarranca* o *xinga*, entre d'altres, rep el nom de la pedra plana amb què s'hi juga. El mateix diccionari de la RAE marca l'origen de *rajuela* en *raja*, que té com a accepcions 'Hendidura, abertura o quiebra de algo', cosa que suggereix la tècnica emprada per a extraure les lloses de la roca natural.

Altres diccionaris ens confirmen la confluència de significats. El *Diccionari llatí-català* de Columna en l'entrada *làter*, *làteris* té en català tant *maó* com *rajola*. I quan consultem l'etimològic de Coromines, en una remissió a Nebrija (any 1500) ens fa saber que en castellà antic també hi havia la dualitat de «ladrillo de barro cocido: later lateris» i «ladrillado suelo: pauimentum latericium» (<http://goo.gl/1wFfvp>).

Tria de variants per a l'ús terminològic

Per tant, una vegada hem fet la consulta de les variants dialectals i després d'haver constatat l'origen polisèmic de *rajola*, volem suggerir quines formes considerem preferents a l'hora de normalitzar aquests termes.

Per a referir-nos a la peça que s'utilitza com a paviment o per a cobrir les parets veiem com a denominació principal *rajola*. És la més usada, manté el tret original de peça plana, i la trobem tant a Igualada com a Barcelona, Pego, Callosa d'en Sarrià, o Palma. Com a sinònim complementari, *taulell*. Aquesta forma també està molt estesa en els pobles valencians: Puçol, el Cabanyal, Carcaixent, Vallada, Tavernes de la Valldigna, etc. Caldria establir un debat de si la principal pot ser *taulell ceràmic*, que és la que utilitzen els fabricants a la zona de Castelló i és tècnicament precisa.

Si parlem de les peces decoratives que veiem en parets, especialment del bany o de la cuina, o simplement decoratives, proposem *manisa*. En el parlar espontani trobem que en l'enquesta diuen *manisa/maniseta* a Serra, Tavernes Blanques, Banyeres, Alcoi, Callosa d'en Sarrià, Sant Joan, etc. És un terme que no entra en conflicte

amb cap altre, aporta matisos a la llengua i és tradicional, fins al punt que a Alcoi i altres poblacions tenim el verb *emmanisar*. Ve de la tradició ceràmica de Manises.

Per a l'acció de cobrir amb peces el paviment o les parets, per transparència semàntica i per l'avantatge de derivar una paraula de la mateixa família, proposem *enrajolar* (format per parasíntesi). És la forma habitual a pobles com Sant Joan, Palma o el Prat de Llobregat. Com a sinònim complementari, per l'ús estès i com a derivat de l'altre sinònim complementari, *entaulellar* (que segueix la família de *taulell*). Descartariem per a la fitxa terminològica *xapar*. Tot i que és una paraula viva i correcta normativament, no té la precisió que demana un terme, ja que *xapa* no és equivalent a *rajola/taulell*, perquè fa referència a una placa prima de metall o altres materials.

El quid de la qüestió és com anomenem la peça per a construir parets, el que en castellà diuen *ladrillo*. *Maó* seria una de les formes principals, sens dubte, ja que té la precisió que demana el terme, no entra en conflicte amb cap altra denominació i té un ús estès i consolidat pels diccionaris normatius. *Totxo* la considerariem vàlida en un llenguatge estàndard; però no com a genèric, ja que sembla que si filem prim, és un tipus de *maó* (massís, o de tants centímetres de gruix, etc.). Pel que fa a *rajola*, en un diccionari terminològic no seria desitjable que fóra denominació principal, ja que entra en conflicte amb la proposta de *rajola* com a paviment. Una solució possible, i viva als nostres pobles (Alcoi, Sant Joan), és utilitzar el masculí *rajol* (que molts parlants alternen naturalment, no de manera sistemàtica, amb *rajola*) com a sinònim complementari de la principal *maó*.

I finalment, una valoració. Hem pretès fer una aportació limitada, conscients que falten zones de domini lingüístic per a constatar (comarques de Castelló, aprofundir en les Illes, etc.). Ens agradaria que s'obri un debat al voltant d'aquests termes, i qualsevol aportació serà benvinguda.

Ricard Ferrer Sarió (Servei de Llengües i Cultura, Universitat d'Alacant)
Enric Barba Casanovas (Departament d'Edificació i Urbanisme, Universitat d'Alacant)

Novetats

Blog de la Revista de Llengua i Dret (Escola d'Administració Pública de Catalunya)

Butlletí d'informació del TERMCAT, 31

Butlletí d'informació del TERMCAT, 32

Lèxic de la crisi econòmica (Termcat)

Lèxic panllatí dels biocarburants (Realiter)

Terminologia electoral bàsica (Termcat)

Vocabulari de la responsabilitat social (Termcat)

Agenda

IV Seminari de Correcció de Textos: «Eines en línia de l'IEC per a la traducció i la correcció de textos» (Barcelona, 3 de juliol de 2014) [Consulteu el programa]

VII Cimera Europea de Terminologia: «Com afecten les xarxes socials el treball terminològic?» (Barcelona, 27 i 28 de novembre)

XIV Simposi Iberoamericà de Terminologia. RITerm 2014: «Terminologia, innovació i impacte social» (Santiago de Xile, 1-4 de desembre)

El web recomanat

New Word alert

La Unitat de Coordinació Terminològica de la Direcció General de Traducció del Parlament Europeu (TermCoord), encarregada del manteniment de la base de dades IATE (vegeu el [Butlletí, núm. 2](#)), ha creat la pàgina **New Word alert**, on recull i comenta una sèrie de neologismes que els han cridat l'atenció. Conviden a fer-hi aportacions mitjançant comentaris a la pàgina.

SOCIETAT CATALANA DE TERMINOLOGIA
Filial de l'Institut d'Estudis Catalans

scat
term

D'acord amb el que estableix la Llei orgànica 15/1999, podeu exercir el dret d'accés, de rectificació, d'oposició i de cancel·lació de les vostres dades per correu electrònic a scaterm@iec.cat.